

Veysel Atasoy

Doğum Tarihi:
27.09.1973

Vefat Tarihi:
12.09.2020

Vefat Nedeni:
Cezaevinde Covid-19

Mesleği:
Polis Memuru

Eşim Korona nedeniyle entübe edilirken bile elleri yatağa kelepçeyle bağlıydı

YA ZI Sümeyra Atasoy
Eşi

Eşim Veysel Atasoy haksızlığa uğrayarak girdiği cezaevinde, beşinci yıla başlarken ihmallere sonucunda korona virüse yakalandı. İki hafta boyunca yazdığı dilekçeler dikkate alınmadı. Gardiyanlar ilaç isteğini bile yerine getirmediler. Hastaneye iki hafta geç sevk edilen Atasoy, 35 gün yattıktan sonra veda etti bu dünyaya.

Hastanede kaldığı süre boyunca, hatta entübe edilirken bile, elleri yatağa kelepçe ile bağlıydı. Vefat etiketten sonra kelepçelerini çözdüler. Ölüncü özgürlüğüne kavuştu.

Ailesini 35 gün hastaneye sokmayan jandarmalar, Atasoy vefat ettikten sonra bile ona rahat vermediler. Otopsi istediklerini söyleyerek naaşını bize göstermediler.

Zor şartlar altında kısa bir süre naaşını görebildik, onun sanki yaşıyor gibi tebessüm eden yüzüyle karşılaştık.

Eşim Veysel Atasoy'un, cezaevindeyken yazdığı günlüğünden bazı bölümleri paylaşmak istiyorum:

“Gelecek günler aydınlıksa, çekilen çileler kutsaldır” sözü ile başlayan bir günlük...

Güzel günler göreceğiz canlarım, bu günler gelip geçecek, tebessümle anacağız, yâd edeceğiz, hepsi tez zamanda anılarda kalacak inşallah. Rabbimin bir imtihanını yaşıyoruz. Zorlu bir sınavdan geçiyoruz. Sabredeceğiz, çaba göstereceğiz, umutsuzluğa kapılmayacağız. Şikâyet ve isyan etmeyeceğiz. Dedik ya imtihan. Kazanma yolunda kaybedenlerden olmayacağız inşallah. Sabır, şükür ve dua ile dolduracağız her anımızı. Ben gece gündüz bu dört duvar arasında sürekli namaz, dua ve zikirle günlerimi geçiriyorum ve başta size olmak üzere tüm kader arkadaşlarıma ve ailelerine bol bol dua ediyorum. Madem feleğin çemberinden

geçiyoruz, madem imtihanında olduğumuzu kabul ediyoruz ve farkındayız, o zaman mü'mine yakışır şekilde dimdik durup rıza-i ilâhîyi gözetip kollayarak kazanma kuşağında kaybedenlerden olmayacağız inşallah. Rabbim hepimize güç kuvvet versin. Sağanak sağanak sabır yağdırsın üzerimize...”

“İmanı büyük olanın, imtihanı da büyük olur.” sözleriyle devam eden bir günlük...

Ramazan Bayramı'nın ikinci günü gülüm ve yavrularım ziyaretime geldiler. Çocuklarım nasıl da uzamış, büyümüşler. Görüş koridorunun demir parmaklıklı kapısından bana doğru koşarak gelip boynuma atıldılar. İki de hüngür hüngür ağlıyorlardı. Kurak toprakların suya kavuşması gibi, yüreğim öyle doldu taştı. Tutabilir miyim göz yaşlarımı hiç? Mümkün mü? Yavrularım benim, ciğerparelerim... Yüreğimizi yakanları, bizlere iftiralar atıp cezaevine girmemize sebep olanları, Allah'a havale ettim ben. Dayanabilir mi böyle bir acıya yürekler?.. O bir saat nasıl geçti? Hayal miydi, gerçek miydi bilemedim. Sanki kabirden çıkmıştım da berzah aleminde gibiydim. Rabbim kimseye böyle acılar yaşatmasın. Ne yazmaya ne de anlatmaya gücüm takatim yok, kalmadı.

“Allah'ım ben Sen'den razıyım, sen de benden razı olduğun gün canımı al” duası içinde bir günlük...

Bugün gerçekten büyük bir gündü. Çünkü bugün D-8 koğuşundan C-1 koğuşuna taşındık. 10 kişi olmak da yetmedi, artık tam 21 kişi olduk. Sen misin 9 kişiden şikâyet eden oğlum Veysel! Al sana 10 değil 21 kişi... Üç günlük

dünyada en az 8 kere taşındık. Yerleşemedik bir türlü ne dünyaya ne hayata! Cezaevinde bile taşıyorum sürekli o koğuştan bu koğuşa. Bir eksik kalan öbür dünya! Rabbim sen burada bütün günahlarımı affetmeden beni çıkarma, çıkarken günahlarımdan anılmış bir şekilde çıkar. İnşallah günahlarımıza kefarete olur çıktıklarımız. “Rabbim! Ben senden razıyım, sen de benden razı olduğun gün canımı al! Amin.”

Bir de cezaevinde yazdığı şiir defterini bıraktı ardında.

Siz, bu hikâyenin kötü karakteri değilsiniz Elleriniz, bir yağmur damlası gibi temiz Bu haliniz, tarihin acı defterine koyu bir iz Rica ederim, gülümseyiniz.

